

ZONDAG 7

Het zaligmakend geloof

Psalm 91:7 en 8
Lezen: Joh. 14:1-21
Psalm 115:5, 6 en 7
Psalm 27:7
Psalm 25:7

Geliefden, het Woord van God dat wij u thans willen bedienen is naar Zondag 7 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 20 - 23.

Vraag 20: Worden dan alle mensen wederom door Christus zalig, gelijk zij door Adam zijn verdoemd geworden?

Antwoord: Neen zij, maar alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen.

Vraag 21: Wat is een waar geloof?

Antwoord: Een waar geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, dat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus wil.

Vraag 22: Wat is dan een Christen nodig te geloven?

Antwoord: Al wat ons in het Evangelie beloofd wordt, hetwelk ons de Artikelen van ons algemeen en ongetwijfeld Christelijk geloof in een hoofdsom leren.

Vraag 23: Hoe luiden die Artikelen?

Antwoord: 1. Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde. 2. En in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onzen Heere; 3. Die ontvangen is van den Heiligen Geest, geboren uit de maagd Maria; 4. Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle; 5. ten derden dage wederom opgestaan van de doden; 6. opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des almachtigen Vaders; 7. van waar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden. 8. Ik geloof in den Heiligen Geest. 9. Ik geloof één heilige, algemene,

Christelijke Kerk, de gemeenschap der heiligen; 10. vergeving der zonden; 11. wederopstanding des vleses; 12. en een eeuwig leven.

Zondag 7 handelt over: Het zaligmakend geloof:

1. De noodzaak van het geloof
2. Het wezen van het geloof
3. Het voorwerp van het geloof

In de eerste plaats dus de noodzaak, omdat niemand zonder zaligmakend geloof behouden kan worden.

Ten tweede het wezen van dit geloof, waarin bestaat dat geloof eigenlijk, wat is dat nu eigenlijk zulk een geloof, dat zalig maakt en ten derde, wat moet dat geloof nu eigenlijk geloven? Wat is het voorwerp des geloofs, waar moet dat geloof zich op richten?

In Zondag zes zagen we dat er verlossing is, ja wij waren zelfs zover gekomen, daar is een Verlosser.

Luid heeft de onderwijzer het uitgeroepen, daar is een Verlosser, namelijk Onze Heere Jezus Christus. Hij is genoemd met die dierbare namen, waarmee Hij in het Evangelie geopenbaard wordt. Vanzelfsprekend moet dan de volgende vraag zijn: als er nu een verlossing is, ja, als de Verlosser gekomen is, voor wie is Hij dan gekomen? Mogen dan alle mensen, □ zondermeer, □ vaststellen, dat Hij ook voor hen gekomen is?

Er staat: gelijk alle mensen dóór Adam verdoemd zijn geworden. Dat betekent nu niet, dat Adam mensen verdoemd heeft, maar dat is nu een korte samengetrokken zin. Het betekent natuurlijk, dat wij door de zonden van Adam, voor God verdoemd geworden zijn, om hetgeen hij ons als een erfenis heeft nagelaten. Wij zijn allen voor God als een onreine. Daar is niemand die goed doet, ook niet tot één toe.

Wij zijn allen van die werkers der ongerechtigheid, die geen kennis van die heilige God en goddelijke dingen hebben overgehouden. Wij zijn allemaal in Adam verdoemelijk voor God. De weg der verlossing is aangewezen. De Verlosser is aangewezen. Mogen nu alle mensen bij zichzelf ook vaststellen, dat die Verlosser ook hun Verlosser is? Er zijn mensen, die menen van wel, mensen, die de alverzoening leren.

Er zijn ook mensen, die drijven het niet zo ver, die zeggen: Nee, niet alle mensen zullen eenmaal zalig worden, maar de offerande van Christus is wel voor alle mensen gebracht. Jezus Christus heeft Zijn leven gegeven voor alle mensen. Dat klinkt dan wel erg evangelisch. Men neemt het dan zogenaamd op voor de grote liefde van God. Maar in feite is de leer, dat Jezus voor alle mensen heeft genoeg gedaan, een troosteloze leer. Want zij die dit leren, leren ook altijd □ die ene schakel zit aan de andere vast □ dat wij dan de zaligheid door "ons doen" moeten deelachtig worden. Kan dat? Als God geen onderscheid maakt, dan moeten wij zelf onderscheid maken. Dan moet de ene

mens zich boven de andere verheffen. Dan moeten wij toch onderscheid maken, door ons doen en laten. Dan is de zaligheid toch weer door de werken. En er is niets troostelozer voor de mens, die aan de weet gekomen is, dat hij een verdorven hart heeft, dat hij tot God niet kan opklimmen, dan de leer dat Jezus voor alle mensen gestorven is. En dat de mensen van goede wille; dat nu die mensen, die zich uitzonderen boven de anderen, ook waarachtig deel zullen krijgen aan die verlossing. Op deze wijze meent men dan wel een rijk Evangelie te brengen, maar men brengt de mensen opnieuw onder het juk der wet, terwijl van enige vertroosting geen sprake is. Wat heb ik aan zulk een verlosser, als mijn handen lam zijn, als mijn voeten niet kunnen gaan, als mijn hart ondeugdelijk is om te "kunnen willen" zalig te worden?

Nee, geliefden, het Evangelie van Gods genade is veel rijker, dat stelt niet een "mogelijkheid" tot zalig worden, maar "dat verkondigt zaligheid". Vast en zeker, schuldig mensenkind, God is barmhartig aan ieder, die gelooft, dus niet alle mensen worden zalig, zoals alle mensen in Adam verdoemd zijn geworden, maar zij, die door een waar geloof Hem worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen, die worden zalig.

U moet er vooral voor wachten, als het antwoord begint met: neen zij, dat u dit niet opvat als een triomfkreet van mensen, die menen, dat zij handhavers moeten zijn van de gerechtigheid en van de souvereiniteit, en van het eenzijdige werk van God. Dan kan men zo triomfantelijk zeggen, dat alleen de uitverkorenen zalig zullen worden en dat verreweg de meeste mensen voor eeuwig verdoemd zullen worden. Dan zou het zonder pijn, zonder verdriet en zonder tranen geconstateerd kunnen worden.

Men kan zich daarmee nog verheffen ook, als een puur rechtzinnig en uitermate godvrezend mens, die vlak aan de kant van de Heere staat en het volkomen eens is met de weg, die God gaat. Maar zo bedoelt de onderwijzer het beslist niet, als hij zegt: Neen zij. Dan schudt hij bedroefd het hoofd. Niet, omdat hij het niet eens zou zijn met het beleid van God. Daarom behoeven de christenen waarlijk niet bedroefd te zijn, want dat beleid van God is voorwerp van eeuwige aanbidding.

Daar zullen wij eeuwig van zingen: dat God naar het vastgemaakt bestek het gebouw van Zijn genade zal doen verrijzen. Daarover behoeven wij geen droeve trek over ons gezicht en in ons hart te hebben.

Maar als de onderwijzer zegt: Neen zij, dan kijkt hij naar die velen, ja die ontzaglijk velen, die niet geloven; die niet willen, die weigeren hun hals te buigen onder het juk van Christus. Neen zij. Velen komen niet, velen hebben geen lust in de wateren van Silóa, die zachtens gaan. Velen roepen het uit: Wat deel hebben wij aan David? Ja, geen erve hebben wij aan den zoon van Isaï; naar uw tenten, o Israë! (1Kon.12:16). Nee, als de onderwijzer dit zegt, dan stelt hij dit met smart vast. Omdat het Woord alzo spreekt en de ervaring het ons leert. Neen zij, maar alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen. Hier had óók kunnen staan: Neen zij, maar alléén Gods uitverkorenen.

Toch doet de onderwijzer het niet. Niet, omdat hij daarvan niet overtuigd is en ook niet, omdat hij die waarheid wat weg wil doezelen, er het liefst niet over wil spreken. Wij kennen de onderwijzer uit ons troostboek, dat hij de volle raad Gods heeft verkondigd, zonder omwegen. Maar de onderwijzer stelt zich hier op het standpunt van, hetgeen wij zien en van, hetgeen God ons geopenbaard heeft. Hij tast hier niet naar de verborgen zijde van Gods besluit, maar verkondigt ons de geopenbaarde zijde. En dan zegt hij: alleen degenen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen. Zoals Gods besluit de scheidslijn trekt van eeuwigheid, voor ons verborgen en onbekend, zo trekt het geloof in de tijd, de zichtbare scheidslijn tussen de kinderen Gods en de kinderen der wereld. Alleen degenen die Hem door een waar geloof worden ingelijfd.

Dit zegt de onderwijzer ook niet om onze nieuwsgierigheid te bevredigen; u weet, hoe die man tot Jezus kwam, met de vraag: Heere, zijn er ook weinigen, die zalig worden? Toen heeft Jezus geen antwoord op die vraag gegeven. Doch Hij zeide tot hem: Strijdt om in te gaan! Dat was de boodschap, die deze man en hij niet alleen, maar al degenen, die bij Jezus stonden, hoorde. Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen; Namelijk nadat de Heer des huizes zal opgestaan zijn, en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan, en aan de deur te kloppen, zeggende: Heere, Heere, doe ons open! en Hij zal antwoorden en tot u zeggen: Ik ken u niet, van waar gij zijt. (Luk.13:24,25).

Hij spreekt tot de Joden. Hij zegt, daar zal een tijd komen, o Mijn volk, dan zult gij Mij zoeken, maar dan zult gij Mij niet meer zien. Dan zal de Heer des huizes opgestaan zijn en dan zal de deur voor het volk der

Joden in het nachtslot geworpen zijn en dan zal de Heer des huizes aan de achterzijde van het huis, de deur openen en dan zullen er velen komen van oosten en westen, die niet behoren tot het zaad van Abraham, die niet behoren bij het volk der Joden en die zullen met Abraham, met Izaäk en met Jakob aanzitten aan de maaltijd van de bruiloft van het Lam. Dat zegt Jezus. Hij zegt dus: haast u toch, want de Heer des huizes staat gereed om de deur te sluiten.

Als het volk van Israël straks hun Heiland verloochend heeft en zij Hem overgegeven hebben in de handen der goddelozen en zij na de opstanding nog blijven spotten met de wonderen van Gods genade, dan zal de deur voor het volk der Joden in het nachtslot geworpen worden. Dan zullen de natuurlijke takken worden afgehouden en dan zullen de heidenen komen en tegen nature in de olijfboom worden ingeënt. Paulus zegt in zijn brief aan de Romeinen: Denk er om, dat wij ons niet verheffen boven het volk der Joden en laten wij niet menen, dat wij, wanneer wij het Evangelie horen en verwerpen, onstraffelijk zullen zijn. Als de Heere de natuurlijke takken niet gespaard heeft, □ het oude verbondsvolk, de verkorenen des Heeren, □ hoe zal Hij dan ons sparen, indien wij het Evangelie der genade gehoord hebbende, hetzelfde verachten?

Paulus gebruikt het als een drangreden, opdat ook wij zouden vrezen, dat de Heer des huizes op zal staan en de deur Zijner genade zal sluiten over Nederland, over ons huis, over ons hart, zodat wij buiten beginnen te staan. Als de onderwijzer nu dit vraagt en hiernaar een onderzoek instelt, dan is dat niet om ijdele nieuwsgierigheid te bevredigen. Dan is dat ook niet, om de handhaver van Gods gerechtigheid uit te hangen. Daar heeft de Heere deze man en geen enkele prediker voor nodig. Daar zal God Zelf voor zorgen.

Nee, als de onderwijzer zegt: Neen zij, maar alleen diegenen die Hem door een waar geloof worden ingelijfd, dan bedoelt hij te zeggen: Mensen let er op, dat is noodzaak, ge kunt in het leven ontzettend veel dingen missen en toch niet ongelukkig zijn. Rijkdom en armoë is maar betrekkelijk. Wat de een ziet als blakende rijkdom, daarvan zegt de ander: Nu, gewoon. En wat voor de een schrijnende armoë is, daar voelt de ander zich goed bij, dat is zijn leven, dat is maar betrekkelijk, wij kunnen vele dingen missen, en toch niet ongelukkig zijn.

Maar wanneer ik dit mis, het echte geloof, dan zijn wij waarlijk ongelukkig. Dat is het, wat de onderwijzer hier wil zeggen.

Hij wil zeggen: Mensen, als je dat geloof, dat waar zaligmakend geloof mist, dan ben je de ellendigste van alle mensen. Al woon je dan in een villa en had je goud als water, al kon je uitgeven, zoveel je maar wilde zonder arm te worden, al was je heerser over vele volken, ja, God zegt: Al had je de hele wereld en neem het letterlijk, alle landen en volken bij elkaar, al had je de gehele wereld en je had dit geloof niet, dan was je nog de armste van alle mensen. Dan was er geen ongelukkiger schepsel op de wereld dan u. Als je dit geloof mist, dan mis je de vrede met God. Dan mis je het leven. Dan is je leven een gestadige dood. Dan is je leven niet anders dan een wandelen door het tranendal, zonder uitzicht, zonder toekomst, zonder hoop, zonder ooit enige bemoediging te ontvangen. Want het leven zonder God, dat is de dood! De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede en een mens zonder geloof is een goddeloze.

Op dit geloof komt het aan. Alleen, die Hem door een waar geloof worden ingelijfd. Hem, dat is Jezus Christus. Dus het gaat hier om het ware geloof. De verhouding tot Christus is beslissend voor ons leven. En dan noemt de onderwijzer twee dingen. Hij zegt: dat wij door een waar geloof Christus moeten worden ingelijfd, en, al Zijn weldaden aannemen. Dat zijn twee onderscheiden zaken, die onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn, maar toch onderscheiden moeten worden, tot vertroosting van de harten der gelovigen. Er wordt eerst gesproken over een inlijven. In Hem inlijven door een waar geloof. Bij inlijven denk ik aan een soldaat, die ingelijfd wordt in de zoveelste divisie en zoveelste compagnie en zoveelste peloton van het leger.

Hij wordt ingelijfd. Hij lijft zichzelf niet in, hij krijgt een bericht over de post, dat hij bij koninklijk besluit is ingelijfd. Vervolgens moet hij opkomen en daadwerkelijk zijn dienstplicht gaan verrichten. Houdt dat beeld even vast, dan begrijpt u wat de onderwijzer bedoelt. Het gaat er in de eerste plaats dus

om, dat wij moeten worden ingelijfd in Christus, dat is de eerste daad. Dat doet God. Die inlijving heeft plaats op het ogenblik van de wedergeboorte. Dat is de inlijving in Christus, wanneer God door de prediking van Zijn Woord en door de kracht van Zijn Heilige Geest, de dode zondaar levend maakt. Hij neemt hem uit het rijk van de vorst der duisternis en plaatst hem in het regiment van Koning Jezus. Dan neemt God een zondaar en haalt hem van onder de macht van satan en brengt hem onder de macht van Jezus Christus.

Geliefden, is dat in uw leven gebeurd? Zijt gij van Koning veranderd?

Er kunnen veel veranderingen in ons leven plaats vinden, want op de brede weg zijn er veel mogelijkheden en de duivel laat veel toe. Je mag voor 99% God dienen. Als je dan die 1% maar voor satan reserveert. Er is soms veel schijn, zonder iets te zijn. Maar bedenk, als je je ganse hart niet aan de Heere gaf, dan heb je in het geheel je hart niet aan de Heere gegeven. 't Is van tweeën één. Of wij zijn overgegaan in de dienst van deze Koning, of wij leven nog onder de macht van de boze. Dan kunnen wij wel doen alsof, maar diep in ons hart zijn wij niet aan God verbonden. Zo is het, wanneer het geloof niet echt is. Daar is ook schijngeloof, bijkomstig geloof. Goud wat op goud lijkt, maar geen goud is. De Bijbel spreekt van een bijna-geloof, een bijna Christen, bijna bewogen om een Christen te zijn. Dat kan. Jezus zegt, dat er zaad is, dat op de steenachtige plaatsen valt en het schiet terstond op, maar het heeft geen diepte van aarde. Het heeft geen wortel. Als er verdrukking of vervolging komt, dan vallen ze terstond af.

Dus het gaat er om: zijn wij door het geloof aan Christus verbonden? Nu kan ik veel kenmerken opnoemen, maar ik noem u slechts een hoofdkenmerk.

Als wij in Christus zijn ingeplant en dat gebeurt in de waarachtige wedergeboorte, dan zijn wij levend geworden. Al dat andere geloof dat soms ook wel met de naam van geloof genoemd wordt, het historieel- geloof, het wondergeloof, het tijdgeloof, zij mogen schoon bloeien, zij mogen grote gedaanten vertonen, maar het verbindt niet aan God. Het verbindt niet aan Christus, het maakt niet levend. Het kan schijnen, dat wij vele vruchten dragen, want schijngeloof schiet haastig omhoog, zegt Jezus. Mensen kunnen soms, door de prediking bewogen, tot veel goede dingen in staat zijn, tot veel acties aan te moedigen, voor veel werkzaamheden zich beijveren, zonder dat hun hart aan God verbonden is. Want u moet niet vergeten, wij zijn van huis uit godsdienstige mensen. Wij weten van huis uit, dat is ons ingeschapen, dat er een hoger wezen is, die gediend wil worden.

Zelfs de blinde heidenen hebben deze gedachten in hun hart, dat er goden zijn, dat er geesten zijn, die gediend moeten worden en ook kan op ons hart de prediking zulk een vat hebben, dat wij die billijkheid en die rechtvaardigheid van het dienen van God toestemmen en in onze eigen krachten ons op weg begeven. Dan is het kenmerk hiervan, dat wij niet ingaan door de deur. In het mooie boek van Bunyan, kun je de bedriegers zien. Ach, ze wisten het zelf niet, ze dachten dat het op deze wijze ook kon. Je ziet ze over de muur

klimmen. Ze zijn wel op de goede weg, maar ze zijn niet door de poort op de goede weg gekomen. Dan is dat wandelen op de goede weg maar zeer tijdelijk, omdat de gesteldheid des harten, die het wandelen bestendigen moet, ontbreekt. Jezus zegt, dat er verdrukking komt, tegenslagen komen, dat er geleden moet worden.

Zo gauw en zolang als er eer te behalen is, in de dienst van God, als je wat worden kan, als je naam krijgt in de kerk, dan gaat het wel, maar als je smaadheid moet lijden, als je sterven moet, als je alleen komt te staan, als God alle stutten in je leven wegneemt, zodat je alleen op Hem moet leren vertrouwen, dan bezwijkt het nabijkomend geloof, het naamchristendom. Waarom? Wel, *het mist de liefde*. Er kan veel schijn zijn, er kunnen veel werken zijn, zelfs een schijnbaar verlaten van de paden der zonden, een betreden van het pad der deugd, maar als ons hart niet recht is voor God, dan dragen wij toch maar vruchten des doods, dan zal het vroeg of laat blijken, dat wij alles hebben, behalve dat ene, namelijk de liefde. De liefde, waardoor het ware geloof alleen maar werkzaam zijn kan. Daarom staat er, die door een waar geloof Hem worden ingelijfd.

Nu vraagt u natuurlijk, ja, maar als nu die eerste daad, een daad van God is, een soevereine daad van God, een daad van God, waar ik zelf niet aan mee kan werken, waarvan onze vaders zeggen in de vijf artikelen tegen de remonstranten: die God zonder ons, in ons werkt; waaraan kan ik dan weten of ik dat oprechte geloof bezit? Of ik de Heere ben ingelijfd? Wel, dan staat hier als een twee-eenheid: en al Zijn weldaden aanneem. Dus waar er een inlijving is in de "militia Christi," in het leger van Jezus Christus, □ dat is het lichaam van Jezus Christus, □ daar komen ook levenswerkzaamheden. Op hetzelfde moment, ook soms nog zo, dat wij het niet kunnen onderscheiden, dat wij het geen naam kunnen geven, maar op hetzelfde moment, dat de rank in de wijnstok wordt ingeënt; dat een dode zondaar in Christus wordt ingeënt; zo gelooft hij door de hem geschonken genade en op datzelfde moment wordt een dode zondaar levend en de levenstekenen gaan zich van dag tot dag openbaren. Dat is vast en zeker.

Al diegenen, die God uit de dood tot het leven bracht, die in Christus ingeplant zijn, die hebben die levenstekenen geopenbaard. U kunt het vinden in de ganse Schrift, als er gesproken wordt over de bekering van zondaren. Nadat zij Christus zijn ingeplant, nadat zij levend gemaakt zijn, vindt u ze als kinderen aan Gods voeten. U vindt ze ontdaan van alle grootheid en hoogheid, in ootmoed smekend om de vrede: Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? Dit is het eerste levensteken van diegenen, die Christus zijn ingelijfd. Zij gaan al Zijn weldaden aannemen. O zeker, dat is geen zaak van een minuut, dat is geen kwestie van een uur. Dat is niet in een jaar afgelopen. Ik denk, dat de verstgevorderde met Paulus moet zeggen; Niet, dat ik het alrede verkregen heb, niet, dat ik alrede al de weldaden van Christus omhelsd heb met een waar geloof en er vrede uit ontvangen heb, maar ik jaag er naar of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus gegrepen ben. Maar dit is dan toch

waar, àl die weldaden.

En wat zijn dan die weldaden? Ach, er zijn er tientallen in het Woord getekend. Laat ik slechts deze noemen: de weldaad van de gerechtigheid, die door het geloof in God verkregen wordt. De weldaad van de heiligmaking, die door het geloof in God beoefend wordt. De weldaad van de zaligheid, het beginsel van het eeuwig zalig leven. Al deze weldaden gaat het geloof aannemen. Dat begint bij het begin.

Ja, zegt u, maar zó heb ik het nog niet ervaren. Als ik terugkijk op m'n levenspad en ik ga terug tot dat ogenblik, dat het in mijn leven veranderd is, dan is het toch niet begonnen met het aannemen van de weldaden des Heeren. Het is in mijn leven begonnen, zegt u, met het wenen over mijn zonden, met het zien van de scheiding, met het bedroefd zijn om de grote schuld, die ik bij God had. Zo is het in mijn leven begonnen en hier staat en al Zijn weldaden aannemen.

Ach, denkt u eens goed na, waarom was u zo bedroefd en waarom deed het u zulk een leed zo lang tegen zulk een God gezondigd te hebben? En wat maakte de diepte van uw Godsgemis uit? Wel, het waren die goedertierenheden Gods, die u tot bekering brachten. Nooit zou u onder het oordeel buigen, als de genade, als de liefde van God uw hart daartoe niet bewogen had. Vroeger bent u ook wel eens bang geweest voor de dood, voor sterven en voor de hel. Wie zou daar niet bang voor zijn, die onder de waarheid is opgevoed? Wie zou die tijden niet kennen, dat het angstzweet hem uitbrak, als hij aan sterven en voor eeuwig verloren gaan dacht. Maar, toen viel u niet voor God, toen klaagde u het niet uit in een hartelijke droefheid, toen zag u niet, dat u tegen zo'n goeddoend God gezondigd had.

Doch toen liet God u zien, wie Hij was, toen God Zijn barmhartigheid, Zijn goedheid, Zijn genade en Zijn waarheid voor uw aangezicht deed heengaan. Toen riep u uit: O, wee mij, dat ik zo gezondigd heb. Ziet u wel, dat u daar begonnen bent de weldaden Gods aan te nemen? O, nog schichtig, o, nog bevende, 't was nog onverzekerd, maar er was toch reeds in dat gaan tot Hem een vertrouwen, dat Hij u niet verstoten zou. Daar was reeds bij het belijden van uw ongerechtigheid, een geloof in uw hart, dat bij Hem milde handen en vriendelijke ogen waren.

En dat juist deed u zo diep buigen voor God. Daar hebt u reeds het begin van de weldaden des Heeren. Want waarlijk, ik zeg het nog eens, wat Calvijn gezegd heeft: De ware boetvaardigheid kan niet beoefend worden, tenzij dat men bekent Gods eigendom te zijn. Met andere woorden, als gij Gods goedertierenheden niet ziet, dan gaat u er niet onderdoor, dan geeft u het niet gewonnen.

O, laat u maar nooit wijsmaken, dat er een tijd in uw leven zal komen dat u onder het heilig en rechtvaardig oordeel Gods buigen zal, buiten Gods goedertierenheden om. Laat nu een kind van God opstaan en laat hem durven zeggen, dat hij onder een heilig en rechtvaardig God zijn leven verloren heeft, zonder de liefde van God zondermeer, dat bestaat niet!

Dan vluchten we liever tot aan het einde van de aarde, dan dat wij ons overgeven in de handen des Heeren. Zeker er zijn tijden dat wij voor de heilige, rechtvaardige God hartelijk bekennen de dood verdiend te hebben. Dat wij aan Zijn voeten neervallen, uitroepende, zijt Gij met mijn doem gediend, zoek Uw eer, ik heb het verdiend. Maar dan is het alleen de liefde van God, die ons daartoe brengt. Dan zijn het alleen de barmhartigheden des Heeren, die ons tot zulk een schuldbekentenis brengen.

Wij gaan nu over tot het tweede gedeelte en letten op het wezen van het geloof. Wat is een waar geloof? Dat ware geloof is de band aan Christus. Bij het historisch-geloof en het tijdgeloof wordt dat gemist. Dus let op, niet alleen de droefheid om het bedreven kwaad, niet alleen hemelse blijdschap om de zaligheid, die God voorgesteld heeft voor allen die in Hem geloven. Dat kan zijn in de harten, die niet oprecht geloven. Er kan een ontzaglijke droefheid zijn in het hart van onbekeerde mensen, een droefheid zó groot, dat wij het uitschreeuwen met Kaïn en Ezau, met Judas en Saul, dat we geen moed meer hebben om te leven, dat men de dood, de verworping gaat kiezen boven het leven. Dat heeft Judas gedaan, hij heeft de verworping gekozen boven het leven. Zo groot kan die droefheid zijn en het kan dan toch niets te maken hebben met het echte geloof.

Ook de blijdschap kan zo uitnemend zijn, er kan zulk een hemelse glans het hart bestralen en er kan vreugde zijn in het hemelleven met God, hemelse gaven gesmaakt hebben, gaven des Geestes verkregen. Echter niet de Geest als Gave gekregen, dat behoudt God voor Zijn kinderen. Die alleen krijgen de Heilige Geest als gave. Maar er kunnen gaven des Geestes zijn, zodat sommige mensen er hemels verrukt door worden, zalige blijdschap over het toekomstig hemelleven in hun hart smaken en toch ongelovig zijn. Hoe komt dat? Wel, laten wij de onderwijzer op de voet volgen.

Een waar geloof, is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd wat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft. Als wij alleen maar weten, voor waar te houden, wat God in Zijn Woord geopenbaard heeft, voor waar houden dat God de wereld gemaakt heeft, de val van Adam, de uitleiding van Abraham uit het Ur der Chaldeën, de leiding van het volk Israël door de woestijn, kortom, de gehele geschiedenis, die God in Zijn Woord geopenbaard heeft, met Zijn wetten en al Zijn inzettingen. Ik zeg, als wij dat alles voor waar houden, dan zijn wij nog geen gelovigen. Bij dat voor waar houden noemt de onderwijzer ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in uw hart werkt.

U moet het niet zo opvatten, dat dat voor waar houden, niet door de Heilige Geest in het hart gewerkt wordt, want de kennis van het historische geloof is principieel anders dan de kennis van het zaligmakend geloof. Ook de kennis in het zaligmakend geloof is een gewrocht, een werk van de Heilige Geest. 't Is niet zo, dat ge zegt: Als ik nu de Bijbel zo goed mogelijk gelezen heb, dan werkt de Heilige Geest dat vertrouwen en dan ben ik er. Nee, ook die kennis is een werk van de Heilige Geest. Want het is een kennis van een vernieuwd

verstand. Ik ga de dingen heel anders zien, ik ga ze in Gods verband zien. Dat is die zaligmakende kennis en bij die zaligmakende kennis voegt de Heilige Geest een vast vertrouwen. Dus het ware geloof, dat houdt voor waar wat God in Zijn Woord geopenbaard heeft. Dat is het. God heeft het gezegd; wàt de wetenschap ook zegt; wàt de mens ook klaarmaakt. En de mens maakt ontzettend veel klaar. Maar er is ook ergens in de Bijbel geschreven, dat de wereld door de wijsheid, God niet gekend heeft. Al komt er een leger professoren op ons af, al zeggen duizenden, dat het niet kan, zoals God het in Zijn Woord geopenbaard heeft. Dat God gezegd heeft dat Hij de wereld gemaakt heeft, en dat Hij de mens geschapen heeft, dat Adam en ik in hem van God zijn afgevallen. Hij heeft gezegd, dat Hij Zijn Zoon in deze wereld gezonden heeft, Die geleden heeft, Die gestorven is, Die ten derde dagen is opgestaan, ja, Die aan Zijn rechterhand verhoogd is, Die Koning is van hemel en aarde. Hij heeft gezegd! Dat is het axioma van de Christen, dat is het uitgangspunt, dat is de bodem van ons geloof, van onze hoop en van onze liefde.

O, geliefde Christenen, laat u van dat fundament niet aftrekken, door allerlei menselijke wetenschap. Laat u van dit troostwoord niet afbuigen. Want als men maar het minste aan de zogenaamde wetenschap gewonnen geeft, verliest ge daardoor uw troost. Het waarachtig geloof, dat u alleen tot blijdschap strekt om het Woord van God, dat eeuwig zeker is.

Dat wil dan niet zeggen, dat er geen vele dingen in dat Woord staan, die ik niet begrijpen kan. Dat is waar. Er zijn veel dingen in de Bijbel, die voor mij niet opgelost zijn. Maar dat neemt niet weg, dat ik dan toch geloof, wat er geschreven staat, en dat, voor zover de Heere ons dat geopenbaard heeft, wij ook daaruit onze troost ontvangen.

Er staat: en ook een vast vertrouwen. Dat werkt de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart. Hoort u het, een vast vertrouwen. Nee, dat wil niet zeggen, dat de gelovige, altijd vast vertrouwt, maar het geloof is een vast vertrouwen. Het is in de praktijk van ons leven zo, dat wij niet altijd geloven. Wanneer God ons ingeplant heeft in Zijn lichaam, dan vallen wij daar nooit meer uit, dat is de troost, dat God getrouw is. Maar het kan wel zó zijn, dat wij de kracht, de sappen van de wijnstok, de kracht van de gemeenschap met Christus in ons leven niet altijd gevoelen. Want de zonden beletten de geloofsoefeningen.

De zon is ontzaglijk groot en heeft machtige stralen en verwarmt de ganse aarde, maar met één hand kan ik de ganse zon voor mijn leven verbergen. En zo is het nu ook met de zonden. God is ontzaglijk, Zijn liefde en Zijn trouw, Zijn goedheid en Zijn waarheid is boven de hemelen uitgebreid. Maar één zonde, is als een wolk tussen Hem en tussen mij. Dan zie ik de stralen niet meer, dan voel ik Zijn warmte niet meer, dan mis ik het gevoel van Zijn liefde, dan ben ik eenzaam en verloren en ongelukkig en ellendig. Dat neemt echter de vastheid van het geloof niet weg. Het geloof als geloof is een vast vertrouwen en als je nog nooit vast op God vertrouwd, dan heb je nog nooit

op God vertrouwd. In de ogenblikken, dat het geloof gelooft, is er verbintenis met God. Dan zegt God het Zelf, dan getuigt die Geest met onze geest, dat ik Gods kind ben, dat God nog in mij werkt. Dat God Zijn genade in mij verheerlijkt. Dat weet ik niet door influistering, niet door dromen of visioenen. Dat weet ik niet door invallende teksten en versjes, maar dat weet ik door het Evangelie. God gebruikt dat Evangelie. Dat kàn een tekst, dat kàn een versje zijn. Maar met die tekst, en met dat versje, met die invallende waarheid, ben ik niet geholpen. Maar God gebruikt door Zijn Heilige Geest het Evangelie en dat wordt een weide, waarin mijn ziel graast, dat wordt de fontein van levend water, waaruit mijn ziel drinken mag en waaruit mijn ziel de kracht mag putten om te leven. Begrijpt u? Dan hebben wij zomaar geen hapje gras uit die wei, en zo maar niet een teugje uit die fontein des levens, maar dan is het ons leven geworden, dan is de Bijbel onze spijs, dan is het kerkgaan het vermaak van onze ziel. Dan is de vergadering der gelovigen, het leven van ons leven. Dan is dat de voorsmaak van het eeuwig zalig leven. Dan zeggen we: Ik ben verblijd, wanneer men mij, Godvruchtig opwekt, zie wij staan gereed om naar Gods huis te gaan. Daar staan o, Godsstad onze voeten. Want Jeruzalem, de stad van God. is wel gebouwd.

Dan zien we de genade Gods en het is de spijs van onze ziel, dat wij samen zingen, samen mogen bidden, en de nood van de armen lenigen, en samen luisteren naar het Woord van Gods genade.

Dan is het Evangelie □ de weide, □ dat is het gras, waarvan de schapen leven. Dat is de stroom van levend water. Is het Evangelie de weide voor uw ziel geworden? Kunt u niet meer zonder het Woord? Dat is het kenmerk van de schapen, dat is het waarachtige leven des geloofs. Uw Woord kan mij, ofschoon ik alles mis, door zijnen smaak en hart en zinnen strelen.

Dan vraag ik ook niet, of er nog wel eens tijden zijn in uw leven, dat u door de duisternis gaat. Dat u zegt: O God, waar bent U toch. Dat gij met de dichter klagen moet: van het einde des lands roep ik tot U als mijn hart overstelpt is; leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn (Ps.61:3). Dan vraag ik niet of u last hebt van de boze, als die helhond uw ziel bedreigt en u alle troost beneemt. Dan vraag ik niet of u weet dat David gezongen heeft: Ik lag gekneld in banden van de dood, daar de angst der hel mij alle troost deed missen. De troost van Gods genade kan hier door de tussenkomende zonden en de verberging van Gods aangezicht helemaal gemist worden. Maar daarmee is de genade nog niet weg. Want, die trouwe Heilige Geest, die ons tot Zijn tempel verkoren heeft, zal nimmermeer van ons wijken. Daar staat het bloed van Christus garant voor, de offerande, die Hij aan het kruis heeft volbracht.

Een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit loutere genade, alleen om de verdienste van Christus wil. Ja, zo is het geloof, dat zijn de hoofdzaken, die het geloof gelooft. Hier komen wij reeds bij het voorwerp

des geloofs.

Zingen wij eerst nog van Psalm 27 vers 7.

Wat gelooft het geloof? Wel het geloof gelooft in de eerste plaats: mij is vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken.

En dan staat er: En van God geschonken **is**. Er staat niet van God geschonken zal worden, maar van God geschonken is. O, nee, ik ben niet bezig om het hart van de kleinmoedige nog meer te verontrusten. Ik ben niet bezig om dwalende schapen in een hoek te drijven, maar ik ben bezig om een beroep te doen op de kennis van uw hart. Want ik weet, in die ogenblikken, bekommerd kind van God, dat gij echt vrede had met God, dat gij echt geloofde, dat God in gunst op u neerzag en dat God uw rechterhand gevat heeft, in die ogenblikken was er geen gebrek, in die ogenblikken was uw ziel overstelpt. In die ogenblikken was uw leven vervuld van God. U had geen gebrek. Nee, de Heilige Geest leert ons niet alleen hopen op de zaligheid, die straks komt, ook dat. Maar de Heilige Geest brengt de zaligheid in ons hart thuis. Hier op aarde reeds. Het moge dan in beginsel zijn, maar ik zou dat beginseltje dan toch niet willen missen. Voor de hele wereld niet. Het zijn toch voorsmaken van het eeuwig zalig leven.

Het is het onderpand, waardoor ik weten mag: straks komt de dag, dan zal ik Hem in gerechtigheid aanschouwen, dan zal ik verzadigd zijn met Zijn goddelijk beeld, wanneer ik zal opwaken. Als ik dat ervaar, dan ervaar ik dat als louter genade, alleen om de verdienste van Christus. Het geloof, gelooft de vergeving van zonden. God scheldt ze mij kwijt. Hij neemt mij aan als Zijn kind, Zijn vriendelijke ogen zijn op mij. Dan laat God mij altijd zien: 't was niet om u, 't was door Mijn innerlijke barmhartigheid, 't was uit Mij, uit Mijn liefde, door Mijn goedheid, door Mijn trouw. En van stap tot stap leert de Heilige Geest ons nu ook kennen, dat die goedheid Gods nu geopenbaard is in Jezus Christus. Dat die barmhartigheid en die liefde van God mij geschonken is omdat Hij, de Zoon, de Eniggeborene, het Hartekind van God, Zijn leven in de dood overgegeven en Zijn ziel uitgestort heeft onder het tuchtigen Gods. Dan weet ik, dat God mij goedgezind is, omdat Hij Zijn eigen kind de zonden toegerekend heeft.

Mijn zonden, o, dat wordt dan de verootmoediging. Wat worden dan de zonden bitter, wat worden dan de tranen echt, hartelijk, diep. Wat klimt dan onze ziel met hemelse blijdschap op. Wat blijdschap smaakt dan onze ziel, als we voor Hem mogen knielen in het huis dat Hij Zich heeft gesticht. Om daar het voorwerp des geloofs, de Heere Jezus Christus, te mogen aanschouwen in al Zijn heerlijkheid, in Zijn dierbaarheid, in Zijn grootheid, in Zijn beminnelijkheid, in Zijn gepastheid, in Zijn nederbuigende ontferming. Hij de Herder, ik Zijn schaap, het verloren schaap, het verdwaalde schaap, het schaap dat nooit anders gedaan heeft dan de Herder moeite en verdriet

bezorgen. Maar nu het gevonden schaap, het wedergebrachte schaap. Het schaap, dat eeuwig onder de Herder zal leven, dat geleid wordt in de grazige weide aan zeer stille wateren. Dat is het wat het geloof gelooft. Is dit geloof in uw hart?

Let er op, er is veel, dat zich aandient, ook onder ons, daar is ook in de prediking soms veel dat de toets van het Woord niet doorstaan kan. Als de prediking niet behelst, de vergeving der zonden, de eeuwige gerechtigheid en de zaligheid van God, dan kan die prediking nog zo mooi zijn en dan kunnen de mensen nog zo ontroerd zijn, maar dan is het niet de verkondiging van het Evangelie. En het brengt de ziel niet in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. Het is niet tot versterking van het geloof.

Want u kunt een hoop horen vertellen, wat hij beleefd heeft en wat zij beleefd heeft en u kunt al deze bekeringsgeschiedenissen horen en lezen en zeggen: Wat is dat allemaal mooi! 'k Wou dat ik er ook deel aan had. Maar je komt nooit onder de klem. Je komt nooit in de ellende, je komt nooit tot het gebed: O God, help mij! In de prediking van het Evangelie wordt nu die vergeving van zonden, die eeuwige gerechtigheid en zaligheid mij gepredikt en mij voorgesteld en aangeboden. Ja, met klem op het hart gebonden. En in plaats van die eeuwige zaligheid en eeuwige vrede, kies ik nu het slijk der wereld, kies ik nu een handvol goed, draaf en slaaf ik mij nu ondersteboven om een graantje van deze wereld mee te pikken en laat ik mijn kostelijke ziel verkleumen en laat ik Jezus staan kloppen aan de deur van mijn leven.

O, jongens en meisjes, wat ik je bidden mag. Zijn armen zijn nog uitgebreid. Kom tot Hem! Hij heeft het Zelf gezegd: O, kom toch kindertjes, want derzulken is het Koninkrijk van God. Jongens en meisjes, zeg niet, och daar weet ik niet genoeg voor. Als ge komt als een kind, onbevangen, hulpeloos, verlegen, verwond, Hij zal je niet beschamen. Hij staat en wacht om genadig te zijn. Als je dit geloof mist, dan mis je eeuwig alles. Maar omgekeerd is het ook zo, als dit geloof in je ziel verheerlijkt is, als God de Heilige Geest hiervoor plaats gemaakt heeft, al gaat het door diepe wegen, al gaat het door een tranendal, al kan het lange tijd donker zijn in onze ziel, dan is er toch een band met God in ons hart. Dan kunnen wij toch in onze hoogste aanvechtingen niet langer met de wereld, met de zonden, met de duivel een akkoord aangaan.

Dan heeft God ons hart aangenomen, dan heeft Hij onze begeerte tot Zich getrokken. Dan zijn de zonden ons de dood geworden. Dan snakken wij naar de vernieuwing en de oefeningen van dat geloof, waarin wij weer geloven mogen, dat Hij onze ongerechtigheden op Zich genomen heeft, dat Hij ons een eeuwige vrede verworven heeft en dat wij straks zullen delen in die zaligheid, die geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en in het hart van een mens niet is opgeklommen, maar waarvan eeuwig gezongen zal worden: Hem, Die op de troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid (Openb.5:13). Want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal en

volk, en natie.
(Openb.5:9). Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.